

Arrest

nr. 64 256 van 30 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 januari 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. BIJNENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 juni 2008 dient verzoekster, een Nederlandse onderdaan, bij de gemeente Genk een aanvraag van een verklaring van inschrijving in als werknemer of werkzoekende.

Op 29 juli 2008 treedt zij in Turkije in het huwelijk met de heer F.O., van Turkse nationaliteit.

Op 10 december 2009 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

Op 11 maart 2010 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 6 april 2010 dient verzoeksters echtgenoot een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging (type D) bij de Belgische ambassade te Ankara in Turkije. Op 10 juni 2010 wordt hij in het bezit gesteld van dit visum.

Op 12 augustus 2010 dient verzoeksters echtgenoot een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als echtgenoot van een Nederlandse onderdaan, gemachtigd om in België te verblijven middels een E-kaart.

Op 9 september 2010 wordt verzoeksters echtgenoot in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 12 oktober 2010 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een schrijven aan de vreemdelingendienst van de stad Genk waarin deze laatste wordt verzocht verzoekster uit te nodigen om binnen de maand na kennisname van deze brief bewijsstukken voor te leggen van haar activiteiten die zij heden heeft (werknemer/zelfstandige in België of in het buitenland, begunstigde van werkloosheidsuitkering, beschikker van voldoende bestaansmiddelen of andere), dit in het kader van een controle van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Dit schrijven wordt op 15 oktober 2010 aan verzoekster ter kennis gebracht, waarna op 21 oktober de stad Genk de door verzoekster bijgebrachte stukken overmaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 7 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van K., T. (...) geboren te (...), op (...) van Nederlandse nationaliteit. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 10-12-2009 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werknemer/werkzoekende. Betrokkene werd in het bezit gesteld van een E-kaart op 11-03-2010.

Op 12-10-2010 werd betrokkene vriendelijk verzocht om bewijzen van haar huidige economische activiteit voor te leggen via een uitnodigingsbrief. Deze werd haar betekend op 15-10-2010. Overeenkomstig artikel 42 bis § 1, beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Betrokkene maakte daarop de volgende documenten over: De beëindiging van haar arbeidsovereenkomst met een attest hoelang ze tewerkgesteld is geweest, een trajectovereenkomst dd. 30.09.2010, een attest van de RVA van 12.10.2010 waarin het recht op werkloosheidsuitkering wordt erkend, een ocmw-attest waaruit blijkt dat het uitbetaalde leefloon werd terugbetaald, een 'diploma' Voorbereiding middelbaar beroepsonderwijs dd. 29.06.2005, bevestiging te zijn geslaagd voor examens als 'beveiligers', een E301-formulier voor overdracht van gepresteerde arbeidsdagen in Nederland, een loonfiche van interimtewerkstelling in Nederland in november 2008, en een document van de dienst 'Loopbaanbeheer' waaruit blijkt welke prestaties betrokkene in 2008 heeft verricht in België.

Betrokkene legde niets voor aangaande enige huidige economische activiteit. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2,3 van de wet van 15.12.1980 kon betrokkene nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos werd, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn de 6 maanden waarin betrokkene als werknemer beschouwd diende te worden echter overschreden.

Betrokkene blijkt intussen reeds werkloos sinds 14.06.2010. Door voorlegging van een aantal hierboven opgesomde documenten zoals de trajectovereenkomst, haar 'diploma's' en gegevens over haar arbeidsverleden probeert betrokkene wellicht aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te maken. Feit is dat betrokkene intussen maandenlang werkloos is. Uit haar arbeidsverleden blijkt dat zij tot op heden weinig of niet gewerkt heeft, noch in België, noch in Nederland. Kennelijk zijn de diploma's of getuigschriften waar mevrouw over beschikt niet van die aard dat ze in België makkelijk wordt

aangeworven. Betrokkene kan dus, aan de hand van de voorgelegde documenten niet overtuigen een reële kans te maken, wel integendeel. Derhalve kan zij evenmin het recht op verblijf behouden als werkzoekende (zie art 40, §4, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980).

Bij de voorgelegde documenten steekt niks aangaande een eventuele economische activiteit (of inkomen) van de echtgenoot van betrokkene waardoor zij eventueel als beschikker van voldoende bestaansmiddelen het verblijf zou kunnen behouden. Bij gebrek aan enige spontane informatie daarover door betrokkene zelf, werd de moeite genomen de databank van de RSZ (Dimona) te raadplegen aangaande een eventuele tewerkstelling van de echtgenoot in België. Uit nazicht van de databank moet echter besloten worden dat hij niet tewerkgesteld is, waardoor hij niet over een inkomen uit een legaal dienstverband kan beschikken en dus betrokkene onmogelijk als beschikker van voldoende bestaansmiddelen het recht op verblijf kan behouden.

Gezien betrokkene op geen enkele manier meer voldoet aan de voorwaarden zoals in artikel 40 § 4 opgenomen, kan overeenkomstig artikel 42 bis § 1 van de wet van 15-12-1980 een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie."

Op 7 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeksters echtgenoot de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep van verzoeksters echtgenoot tegen deze beslissing is gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onder het nummer 66 628.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7° van de Vreemdelingenwet elk beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet van rechtswege schorsend is en dat ten aanzien van verzoekster geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep. Verzoekster heeft derhalve geen belang bij het indienen van een vordering tot schorsing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster het volgende aan.

"In hoofdde: werkzoekende

Verzoekster is reeds langer dan 6 maanden werkzoekende. Om die reden heeft zij een contract afgesloten met de V.D.A.B. (stuk 3). Verzoekster wordt dan ook regelmatig gecontacteerd om sollicitatiegesprekken te gaan afleggen. Ze kan uiteraard niet meer doen dan de sollicitatiegesprekken zo goed mogelijk afleggen en hopen dat de werkgever overtuigd is.

Verzoekster meent dan ook dat het voldoende is aangetoond dat zij nog steeds actief op zoek is naar werk, twee weken geleden ging zij nogmaals solliciteren in een schoenenwinkel en aanstaande woensdag (16.2) heeft zij nog een afspraak om te gaan solliciteren. Ter staving brengt verzoekster nog enkele sollicitatiebrieven bij (stuk 13 + 14 + 15) die zij zelf verstuurd, om ook nog zelf naar werk te blijven zoeken en zich niet enkel te verlaten op het contract met de V.D.A.B. Van de recente sollicitatiegesprekken verkeert verzoekster niet in de mogelijkheid om stukken bij te brengen aangezien dit telkens gebeurde op basis van telefoongesprekken.

Verzoekster is ook van oordeel dat zij een reële kans maakt om werk te vinden. Ze beschikt immers over een diploma als beveiligers (stuk 4). Ook is verzoekster nog zeer jong, hetgeen haar kansen op de arbeidsmarkt zeker vergroot.

Verzoekster wil ook graag werken, dat wordt bevestigd door de vele sollicitatiegesprekken die ze aflegt. Het is dus zeker niet zo dat zij vrijwillig werkloos is.

Tenslotte mag verzoekster geen onredelijke belasting vormen voor het sociaalebijstandsstelsel. Ze ontvangt echter uitkeringen sinds 13.9.2010, hetgeen betekent dat zij momenteel slechts de zesde maand werkloosheidsuitkeringen ontvangt. Bovendien hoopt verzoekster immers dat haar verschillende recente sollicitaties tot een gunstig resultaat zullen leiden. Op die manier zou zij dan helemaal geen belasting meer vormen voor het sociaalebijstandsstelsel.

Bovendien kan men lezen in considerans 16 van de Richtlijn 2004/38/EG dat een beroep op het sociaalebijstandsstelsel 'niet automatisch aanleiding mag geven tot een

verwijderingsmaatregel. Het gastland dient te onderzoeken of het gaat om tijdelijke problemen, en dient rekening te houden met de duur van het verblijf, de persoonlijke omstandigheden en het bedrag van de al uitgekeerde steun, om te kunnen uitmaken of de begunstigde een onredelijke belasting is geworden voor zijn socialebijstandstelsel en of tot verwijdering wordt overgegaan.'

Verzoekster voldoet dus nog steeds aan de voorwaarden om als werkzoekende te genieten van het verblijfsrecht in België.

Verzoekster vordert bovendien de schorsing van de beslissing tot intrekking van haar verblijfsrecht omwille van het feit dat zij gescheiden zou worden van haar echtgenoot, die hier vast werkt. Verzoekster verwacht samen met haar echtgenoot hun eerste kindje en een splitsing van het gezin zou een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen.

De uitvoering van het bevel tot verlaten van het grondgebied zou dan ook in strijd zijn met het recht op een privé- en familieleven zoals beschermd in artikel 8 E.V.R.M. Volgens dat artikel is er geen inmenging toegestaan met betrekking tot de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven dan voor zover dit bij wet is voorzien en nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land.

Het bevel tot verlaten van het grondgebied is disproportioneel. De uitoefening van deze maatregel zou een gezin splitsen: verzoekster zou moeten terugkeren naar Nederland en zou niet meer kunnen samenwonen met haar echtgenoot, die werkt op basis van een vast contract in België.

Aldus zou deze maatregel het recht op familieleven ernstig aantasten en is hij disproportioneel gelet op de gevolgen die veroorzaakt zouden worden.

Verzoekster vordert dan ook dat het bestreden bevel geschorst en vernietigd wordt.

b. In ondergeschikte orde: voldoende bestaansmiddelen + ziekteverzekering

Indien de Raad van oordeel is dat de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster op basis van het onvoldoende actief zoeken naar werk juist genomen werd, quod non (hetgeen blijkt uit voldoende stukken die worden bijgebracht), dan nog voldeed zij op het moment van de beslissing aan de voorwaarden van het hebben van voldoende bestaansmiddelen en een ziekteverzekering om houder te kunnen zijn van een verblijfsvergunning.

Het is immers zo dat de echtgenoot van verzoekster, de heer F.O.(...), een vast contract geniet van onbepaalde duur (stuk 2). Hij beschikt over een maandelijks netto-inkomen van 1.301,60 EUR (stuk 1). Volgens de Dienst Vreemdelingenzaken wordt een persoon immers als voldoende kredietwaardig beschouwd bij het hebben van een maandelijks netto-inkomen van 800,00 EUR, te vermeerderen met 150,00 EUR per persoon ten laste.

Bij het beoordelen van het beschikken over voldoende bestaansmiddelen, kan er rekening gehouden worden met de inkomsten van derden. Het inkomen van een echtgenoot moet zeker in aanmerking genomen worden bij het beoordelen daarvan.

Hieruit kan dan ook besloten worden dat aan de voorwaarde van het hebben van voldoende bestaansmiddelen voldaan is.

Aan de voorwaarde van het hebben van een ziekteverzekering is daarenboven ook voldaan, zowel voor verzoekster als voor haar echtgenoot (stuk 5 + 6)."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het verzoekschrift van verzoekster in rechte onvoldoende onderbouwd is om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd. Verwerende partij is bij verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Cassatie, de Raad van State en de Raad van mening dat in het verzoekschrift een voldoende duidelijke en precieze omschrijving ontbreekt van de geschonden rechtsregel(s) die vereist is opdat er sprake zijn kunnen zijn van een middel. Volgens verwerende partij bekritiseert verzoekster de bestreden beslissing, doch onderbouwt zij haar beroep niet in rechte daar zij geen enkele wetsbepaling of rechtsbeginsel als geschonden aanduidt.

Indien de Raad van oordeel zou zijn dat het verzoekschrift van verzoekster wel voldoende in rechte onderbouwd werd, merkt verwerende partij op dat verzoekster niet verder komt dan het bekritisieren van de bestreden beslissing, zonder dat zij argumenten aanbrengt die de geldigheid van de bestreden beslissing kunnen doen wankelen. Verwerende partij stelt vast dat verzoekster niet ontkent dat zij werkloos is sinds 14 juni 2010. Verwerende partij onderstreept dat zij bijgevolg reeds meer dan zes maanden werkloos is en dat zij niet meer kan worden beschouwd als werknemer. Bovendien meent verwerende partij dat uit de door verzoekster voorgelegde stukken niet kan worden afgeleid als zou zij een reële kans op tewerkstelling maken. Verwerende partij duidt erop dat in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat alle diploma's en inspanningen om werk te vinden ten spijt, verzoekster alsnog geen werk heeft. Het feit dat zij haar best doet en regelmatig sollicitatiegesprekken aflegt, doet volgens verwerende partij geen afbreuk aan deze vaststelling. Tevens stelt verwerende partij dat hoe langer dit

aansleept, hoe meer aanwijzingen er zijn dat verzoekster geen reële kans op tewerkstelling maakt. Vervolgens merkt verwerende partij op dat uit de stukken van het administratief dossier nog steeds niet kan worden afgeleid of de echtgenoot van verzoekster op dit ogenblik effectief werkt. Verwerende partij benadrukt dat op basis van het onderzoek van de Dimona-databank ter voorbereiding van de bestreden beslissing terecht tot de vaststelling werd gekomen dat de echtgenoot op het ogenblik van de bestreden beslissing niet tewerkgesteld was. Verwerende partij merkt op dat verzoekster deze vaststelling niet weerlegt met concrete feiten en bewijzen. Verwerende partij geeft aan dat verzoekster bijvoorbeeld geen recente loonfiches heeft geleverd die zouden kunnen bewijzen dat de vaststellingen ingevolge het voorbereidend onderzoek foutief zouden zijn. Verwerende partij laat minstens gelden dat verzoekster dergelijke bewijzen niet heeft geleverd alvorens de bestreden beslissing werd genomen en onderstreept dat uiteraard geen rekening kan worden gehouden met gegevens die na de bestreden beslissing werden bijgebracht. Verwerende partij is van oordeel dat terecht werd geoordeeld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij kan worden beschouwd als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Verwerende partij acht het enig middel van verzoekster niet ernstig.

3.3. Uit de uiteenzetting van het middel, waarin verzoekster kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing, in wezen omdat geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie en zij voorhoudt wel degelijk een reële kans te maken op tewerkstelling, minstens dat zij geen belasting vormt voor het sociale zekerheidsstelsel, kan worden afgeleid dat zij de schending van de materiële motiveringsverplichting aanvoert. Dat werd overigens ook zo begrepen door de verwerende partij in haar nota, zodat de exceptie niet kan worden aangenomen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. Verzoekster, van Nederlandse nationaliteit, heeft als burger van de Unie een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, als werknemer of werkzoekende. Dit artikel luidt als volgt :

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.”

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet als volgt :

“§ 1 Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2 Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding”.

3.5. Aangaande het motief in de bestreden beslissing dat verzoekster niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voor verblijf in het Rijk als werknemer, noch als werkzoekende.

3.5.1. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster, als burger van de Unie, minder dan één jaar heeft gewerkt in België, dat de periode van zes maanden, binnen dewelke zij het statuut van werknemer nog kan behouden, inmiddels is verstreken, zodat verzoekster niet meer als werknemer kan worden beschouwd en dat zij niet meer voldoet aan de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht als werknemer in België in de hoedanigheid van burger van de Unie. Verzoekster ontkent deze vaststelling geenszins en bevestigt in haar verzoekschrift zelfs uitdrukkelijk dat zij *“reeds langer dan 6 maanden werkzoekende (is)”*.

3.5.2. Verzoekster voert in hoofdorde en in wat kan beschouwd worden als een eerste onderdeel van haar enig middel evenwel aan dat zij nog steeds voldoet aan de voorwaarden om als werkzoekende te genieten van het verblijfsrecht in België. Hiertoe stelt zij enerzijds dat op voldoende wijze is aangetoond dat zij nog steeds actief op zoek is naar werk. Verzoekster geeft aan dat zij om die reden een contract heeft afgesloten met de VDAB ingevolge dewelke zij regelmatig wordt gecontacteerd met het oog op sollicitatiegesprekken. Zij wijst hierbij op een trajectbepaling door de VDAB van 30 september 2010 en een daaruit volgende trajectovereenkomst intensieve begeleiding naar werk, die zij in bijlage bij het verzoekschrift voegt. Verzoekster wijst er tevens op dat zij daarnaast ook zelf solliciteert en brengt ter staving hiervan een drietal sollicitatiebrieven van 21 oktober 2010 en 18 en 19 november 2010 bij in bijlage bij het verzoekschrift. Stukken van recentere sollicitatiegesprekken stelt verzoekster niet te kunnen voorleggen, daar deze telefonisch gebeurden. Verzoekster stelt niet meer te kunnen doen dan de sollicitatiegesprekken naar best vermogen af te leggen en te hopen dat de werkgever overtuigd is. Zij is van mening wel degelijk een reële kans te maken om werk te vinden. Zij beschikt over een diploma als beveiligers en haar jonge leeftijd vergroot haar kansen op de arbeidsmarkt. Verzoekster voegt ook voormeld diploma in bijlage bij het verzoekschrift. Verzoekster stelt graag te willen werken, hetgeen wordt bevestigd door de vele sollicitatiegesprekken die zij aflegt. Ze onderstreept aldus dat zij niet vrijwillig werkloos is.

3.5.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 oktober 2010 een brief heeft gericht aan de vreemdelingendienst van de stad Genk waarbij deze laatste wordt verzocht verzoekster uit te nodigen om binnen de maand na kennisname van deze brief bewijsstukken voor te leggen van haar actuele activiteiten, dit in het kader van een controle van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De stad Genk heeft op 21 oktober 2010 de volgende documenten die verzoekster dientengevolge heeft voorgelegd, overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken: een schrijven met betrekking tot de beëindiging van haar arbeidsovereenkomst vanaf 14 juni 2010, een tewerkstellingsattest waarin wordt bevestigd dat zij van 25 januari 2010 tot en met 11 juni 2010 in dienst was als arbeider, een trajectbepaling door de VDAB van 30 september 2010 en een daaruit volgende trajectovereenkomst intensieve begeleiding naar werk, een schrijven van de Rijkdienst voor Arbeidsbemiddeling van 12 oktober 2010 waaruit blijkt dat zij sinds 13 september 2010 een werkloosheidsuitkering als “volledig werkloze” geniet, een schrijven van het OCMW van 30 september 2010 waarin wordt beslist tot

intrekking van het leefloon haar toegekend van 1 juni 2010 tot 30 september 2010 en dit met ingang van 21 juni 2010, haar Belgische loonfiches van 1 april 2010 tot 30 juni 2010, een formulier van de Nederlandse administratieve commissie voor de sociale zekerheid van migrerende werknemers waaruit blijkt dat zij volgens Nederlands sociaal recht geen recht heeft op uitkeringen ingevolge haar gepresteerde arbeidstijd, een Nederlands diploma voorbereidend middelbaar beroepsonderwijs van 29 juni 2005, een Nederlands diploma beveiligers van 17 oktober 2007, Nederlandse loonfiches en een brief van de dienst loopbaanbeheer van de Rijksdienst voor Pensioenen betreffende haar arbeidsprestaties in België in 2008.

3.5.4. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen: *“Betrokkene blijkt intussen reeds werkloos sinds 14.06.2010. Door voorlegging van een aantal hierboven opgesomde documenten zoals de trajectovereenkomst, haar 'diploma's' en gegevens over haar arbeidsverleden probeert betrokkene wellicht aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te maken. Feit is dat betrokkene intussen maandenlang werkloos is. Uit haar arbeidsverleden blijkt dat zij tot op heden weinig of niet gewerkt heeft, noch in België, noch in Nederland. Kennelijk zijn de diploma's of getuigschriften waar mevrouw over beschikt niet van die aard dat ze in België makkelijk wordt aangeworven. Betrokkene kan dus, aan de hand van de voorgelegde documenten niet overtuigen een reële kans te maken, wel integendeel. Derhalve kan zij evenmin het recht op verblijf behouden als werkzoekende (zie art 40, §4, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980)”*.

3.5.5. Het wordt geenszins betwist dat verzoekster inspanningen zou leveren om werk te vinden. De door verzoekster bijgebrachte stukken met betrekking tot haar contract met de VDAB en de brieven en verklaringen met betrekking tot sollicitaties werden óf reeds betrokken in de beoordeling van haar dossier (de trajectbepaling en de daaruit volgende trajectovereenkomst) óf slechts voor het eerst ter gelegenheid van haar inleidend verzoekschrift voor de Raad aangebracht. Dienvolgens kan het verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande deze stukken en omstandigheden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen, zodat deze nieuwe stukken er op zich niet toe kunnen leiden dat de bestreden beslissing onwettig wordt bevonden.

3.5.6. Wat er ook van zij, deze stukken kunnen op geen enkele wijze het bewijs vormen van het feit dat verzoekster een reële kans maakt op tewerkstelling, terwijl dit naast het zoeken van werk één van de voorwaarden is die is opgenomen in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, die luidens de bewoordingen van de bestreden beslissing als determinerend wordt aangemerkt. Verzoekster bevestigt terzake in haar verzoekschrift dat zij wel degelijk een reële kans maakt om werk te vinden, gelet op haar leeftijd en haar diploma als beveiligers. Zoals blijkt werden deze elementen wel degelijk in de bestreden beslissing betrokken. De verwerende partij stelde immers dat het een feit is dat verzoekster intussen maandenlang werkloos is en dat uit haar arbeidsverleden blijkt dat zij tot op heden weinig of niet gewerkt heeft, noch in België, noch in Nederland, zodat haar diploma's of getuigschriften kennelijk niet van die aard zijn dat ze in België makkelijk wordt aangeworven. In die optiek deze loutere stellingen en blote beweringen op geen enkele wijze met concrete gegevens staft, zodat het niet kennelijk onredelijk is van verwerende partij te stellen dat verzoekster het bewijs over een reële kans op tewerkstelling te beschikken niet heeft geleverd en zij haar verblijfsrecht dienvolgens evenmin kan behouden als werkzoekende.

3.6. Aangaande het motief in de bestreden beslissing dat verzoekster niet als beschikker van voldoende bestaansmiddelen het verblijf kan behouden:

3.6.1. Verzoekster stelt dat zij geen onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel te vormen omdat zij slechts sedert zes maanden - en dit sinds 13 september 2010 - een werkloosheidsuitkering ontvangt en omdat zij hoopt dat haar verschillende recente sollicitatiegesprekken tot een gunstig resultaat zullen leiden. In considerans 16 van de richtlijn 2004/38/EG kan, zo stelt zij, worden gelezen dat *“een beroep op het sociale bijstandsstelsel niet automatisch aanleiding mag geven tot een verwijderingsmaatregel. Het gastland dient te onderzoeken of het gaat om tijdelijke problemen, en dient rekening te houden met de duur van het verblijf, de persoonlijke omstandigheden en het bedrag van de al uitgekeerde steun, om te kunnen uitmaken of de begunstigde een onredelijke belasting is geworden voor zijn sociale bijstandsstelsel en of tot verwijdering wordt overgegaan”*. Bovendien voldeed zij op het

moment van de bestreden beslissing aan de voorwaarden van het hebben van voldoende bestaansmiddelen en een ziekteverzekering om houder te zijn van een verblijfsvergunning. Zij voegt daartoe twee stukken bij haar verzoekschrift, waaruit blijkt dat haar echtgenoot een vast contract geniet van onbepaalde duur en beschikt over een maandelijks netto-inkomen dat naar de berekeningen van de verwerende partij voldoende is. Bij het beoordelen van het beschikken over voldoende bestaansmiddelen kan immers rekening worden gehouden met de inkomsten van derden.

3.6.2. De voorwaarde van het beschikken over voldoende bestaansmiddelen in artikel 40, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt slechts opgelegd voor de categorieën EU-burgers vermeld in 2° en 3°, namelijk diegene die *“2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (...) 3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen (...) en hij (...) de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”*

3.6.3. Ter zake heeft de verwerende partij de hypothese van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet in overweging genomen, en gemotiveerd als volgt : *“Bij de voorgelegde documenten steekt niks aangaande een eventuele economische activiteit (of inkomen) van de echtgenoot van betrokkene waardoor zij eventueel als beschikker van voldoende bestaansmiddelen het verblijf zou kunnen behouden. Bij gebrek aan enige spontane informatie daarover door betrokkene zelf, werd de moeite genomen de databank van de RSZ (Dimona) te raadplegen aangaande een eventuele tewerkstelling van de echtgenoot in België. Uit nazicht van de databank moet echter besloten worden dat hij niet tewerkgesteld is, waardoor hij niet over een inkomen uit een legaal dienstverband kan beschikken en dus betrokkene onmogelijk als beschikker van voldoende bestaansmiddelen het recht op verblijf kan behouden.”*

3.6.4. Verzoekster ontkent niet –en uit het administratief dossier blijkt- dat zij geen gegevens bijbracht waaruit bleek dat haar echtgenoot een inkomen genoot, terwijl uit het schrijven van de dienst vreemdelingenzaken van 12 oktober 2010, zoals dit op 15 oktober 2010 aan verzoekster ter kennis is gebracht, bij het verzoek om verdere informatie betreffende verzoeksters actuele activiteiten uitdrukkelijk volgende mogelijkheden van categorieën in het kader van het recht van verblijf van meer dan drie maanden voor een burger van de Unie overeenkomstig artikel 40, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden aangegeven: *“(werknemer/zelfstandige in België of in het buitenland, begunstigde van werkloosheidsuitkering, beschikker van voldoende bestaansmiddelen of andere)”. Zij voegt thans voor het eerst als bijlage bij het verzoekschrift een uittreksel uit de huwelijksakte van haar en haar echtgenoot, een bewijs van ziekteverzekering van hun beiden, loonfiches van haar echtgenoot, zijn voltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur en een “bewijs aangifte Dimona van F.O.” zoals verzoekster dit in de inventaris van de overtuigingsstukken bij haar verzoekschrift noemt. Weerom moet worden vastgesteld dat deze stukken niet werden voorgelegd aan de verwerende partij, zodat het haar niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande deze stukken en het thans voorleggen ervan kan derhalve niet leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Daarenboven dient erop gewezen dat verzoekster bij het bijbrengen van een “bewijs aangifte Dimona van F.O.”, zoals zij dit in de inventaris van de overtuigingsstukken bij haar verzoekschrift noemt, niet aantoont dat voormelde gegevens betreffende de tewerkstelling haar echtgenoot op het ogenblik van de raadpleging door verwerende partij van de Dimona-databank van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid dan wel op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, in weerwil van wat de verwerende partij stelde, wel degelijk waren opgenomen in die databank, zodat niet is aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de bestreden beslissing heeft genomen op basis van een niet-correcte feitenvinding.*

3.6.5. Waar verzoekster middels het voorleggen van deze “nieuwe” gegevens” aan de Raad lijkt te vragen om een nieuwe beoordeling van haar verblijfssituatie te maken, moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 94).

3.6.6. Voor zover verzoekster nog wijst op het feit dat zij slechts sedert zes maanden een werkloosheidsuitkering ontvangt, zij hoopt dat haar sollicitaties tot een gunstig resultaat zullen leiden en zij dan helemaal geen belasting meer vormt voor het sociale zekerheidsstelsel, en zij erop drukt dat een beroep op het sociale bijstandsstelsel niet automatisch aanleiding mag geven tot een verwijderingsmaatregel en de persoonlijke omstandigheden moeten worden onderzocht, stelt de Raad vast dat zij geenszins aantoonde dat de verwerende partij dat niet zou hebben gedaan. De specifieke omstandigheden blijken wel degelijk te zijn onderzocht, zoals dat blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Aangezien overigens de verwerende partij, zoals hiervoor reeds werd gesteld, met recht kon oordelen dat verzoekster geen reële kans op tewerkstelling aantoonde, kan zij zich ook in deze niet beroepen op de loutere bewering dat zij wel werk zal vinden.

3.7. Aldus heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, aan de hand van de door verzoekster bijgebrachte stukken, ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing genoegzaam kunnen oordelen dat verzoekster niet (meer) voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.8. Verzoekster voert tenslotte de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM), en dit op grond van het feit dat zij zou worden gescheiden van haar echtgenoot, die hier vast werkt en met wie zij een kind verwacht. Deze redenering mist evenwel feitelijke grondslag. Ten aanzien van verzoeksters echtgenoot werd immers evenzeer een beslissing genomen tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten en een onderzoek van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zou slechts nodig blijken indien het beroep dat werd ingesteld tegen deze laatstgenoemde beslissing in hoofde van verzoeksters echtgenoot gegrond zou worden bevonden, hetgeen niet het geval is. Beiden dienen nu het grondgebied te verlaten zodat een splitsing van het gezinsleven alleszins niet wordt veroorzaakt door de bestreden beslissing. Verzoekster toont immers niet aan dat zij zich niet samen met haar echtgenoot elders kan vestigen.

3.9. Het enig middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS